

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **I. C. K. s. r. o.**, zast. JUDr. Iljou Lamprechtem, advokátem, se sídlem v Praze 5, Holečkova 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem v Praze 5, Zborovská 11, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2005, č. j. 875B-OD-4218/02/OŽP-PAT, ke kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2005, č. j. 7 Ca 172/2005 – 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, jako odvolací orgán příslušný podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, zamítl rozhodnutím ze dne 15. 3. 2005, shora uvedeného jednacího čísla, odvolání žalobce proti rozhodnutí rady města R. dne 13. 12. 2004, č. j. 5901/1907/2004, a napadené rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč podle § 58 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb. o obcích, v platném znění, za to, že žalobce údajně na pozemcích ve svém vlastnictví neudržoval pořádek a tím narušil vzhled obce.

Žalobce s uložení pokuty nesouhlasil a současně s návrhem na zrušení rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení pokuty, navrhoval, aby soud nejdříve odložil vykonatelnost napadených rozhodnutí. Uloženou pokutu označil vzhledem ke svým aktivitám v dané lokalitě za „šikanování“ a napadené rozhodnutí za neobjektivní a ovlivněné skutečností, že o pokutě rozhodoval právě „odbor životního prostředí“.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 21. 11. 2005, č. j. 7 Ca 172/2005 – 38, rozhodl tak, že se žalobě odkladný účinek nepřiznává. Připomněl ustanovení § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož soud přizná

na návrh žalobce po vyjádření žalovaného žalobě odkladný účinek tehdy, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se přitom nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není ani v rozporu s veřejným zájmem; podle odst. 3 téhož ustanovení se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí. Městský soud zdůraznil, že při rozhodování o přiznání odkladného účinku zjišťuje soud existenci výše citovaných zákonných předpokladů pro jeho přiznání, přičemž je povinností žalobce tvrdit a prokázat vznik nenahraditelné újmy. Tuto povinnost žalobce splní pouze v případě, vylíčí-li důsledky výkonu (popř. jiných právních následků) rozhodnutí tak, aby bylo zřejmé, jak konkrétně zasáhnou do sféry žalobce, tj. jaká konkrétní objektivně zjistitelná a prokazatelná újma by výkonem rozhodnutí žalobci mohla vzniknout. V předmětné věci však žalobce neuvedl v čem konkrétně nenahraditelná újma spočívá, nesplnil tedy svou základní povinnost tvrzení. Z tohoto důvodu soud žalobě odkladný účinek nepřiznal.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozhodnutí Městského soudu v Praze včas kasační stížnost, v níž namítá, že ze skutkových zjištění uvedených v žalobě, zejména z doplnění podkladů žalobce ze dne 6. 9. 2005 vyplývá, že vlastnictví k pozemkům bylo určeno pro paní M. G. s účinky ex tunc a je tudíž zřejmé, že nedostatek pasivní legitimace na straně žalobce znamená, že event. výkon rozhodnutí by byl veden zcela v rozporu se skutečným stavem věci. Proto tuto možnost jednání ze strany žalovaného, je třeba přiznáním odkladného účinku žaloby, následky rozhodnutí zcela vyloučit. Nenahraditelná újma, mimo újmy finanční, by spočívala zejména v poškození dobrého jména žalobce v důsledku možné nařízené exekuce, a to zcela neoprávněně (žalobce nemůže nést odpovědnost za jednání třetí osoby či osob, které pokutou potrestaný stav vyvolaly), a to i s možným zápisem této skutečnosti do obchodního rejstříku či jiných úředních dokladů včetně výpisu z katastru nemovitostí atd., což vše je možné očekávat z iniciativy žalovaného či města R.. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k novému rozhodnutí o žádosti stěžovatele na vyslovení odkladného účinku žalobě.

Nejvyšší správní soud se důvody kasační stížnosti nemohl zabývat, neboť jde o kasační stížnost nepřipustnou.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. je nepřipustná kasační stížnost směřující proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné. Rozhodnutí o odkladném účinku žaloby jako procesní institut je zcela nepochybně svou povahou rozhodnutím dočasným, neboť má pouze omezené trvání; přiznáním odkladného účinku žalobě se pozastavují účinky napadeného rozhodnutí správního orgánu do skončení řízení před soudem (§ 73 odst. 3 s. ř. s.). V tomto smyslu jde o stejný důsledek, který sebou přináší aplikace § 38 odst. 4 s. ř. s., o předběžném opatření, jež zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným. Obdobně i toto usnesení lze i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 4 s. ř. s.), ukáže-li se v průběhu řízení, že pro jeho přiznání nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly. Z toho vyplývá, že není-li takové rozhodnutí zrušeno soudem, zaniká z moci zákona.

Soudní řád správní celé ustanovení § 104, v němž jsou zakotveny důvody nepřipustnosti kasační stížnosti, koncipuje natolik jednoznačně, aby nevznikaly žádné pochybnosti o jeho správné aplikaci; kasační stížnost považuje za nepřipustnou ve věcech volebních a věcech místního referenda, věcech týkajících se nákladů řízení, týkajících se toliko důvodů rozhodnutí, opětovného rozhodnutí krajského soudu po zrušení

věci Nejvyšším správním soudem, týkajících se vedení řízení, absence důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., důvodů dříve neuplatněných a konečně též rozhodnutí povahy dočasné. Z uvedeného výčtu je zřejmé, že zákonodárce neposkytuje kritéria pro další konkretizaci důvodů podle zvláštních okolností případu. Z hlediska právní teorie i soudní praxe je však zcela zřejmé, co se míní rozhodnutím dočasné povahy. Dočasnou povahu má nejen shora připomenuté rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žaloby, ale i rozhodnutí, jímž byl, jako v případě stěžovatele, návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut. I zamítavé rozhodnutí má totiž toliko povahu dočasnou, aniž by jakkoliv předjímalo další postup soudu při rozhodování o věci samé (srovnej např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vydané pod sp. zn. 1 Ans 23/2003); bude trvat do doby vydání rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci samé. Na tomto soudu spočívá, aby pokračoval v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, jímž by bylo rozhodnuto ve věci uložení pokuty. Nejvyššímu správnímu soudu přitom s ohledem na nepřípustnost kasační stížnosti nepřísluší hodnotit věcnou správnost nejen přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného (potažmo správního orgánu I. stupně), ale ani napadené usnesení Městského soudu v Praze, které bylo napadeno podanou kasační stížností. Z důvodů výše vysvětlených musela být totiž kasační stížnost podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. odmítnuta pro nepřípustnost.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu